PŘÍBĚH MARTINA A JEHO RODINY

Martin Krček: Nikdy jsem neřešil, co nemůžu. Řešil jsem, co můžu

„Ve třech letech jsem byl kvůli malému vzrůstu poslán na sérii vyšetření. Po nich lékaři zjistili, že mám Duchennovu svalovou dystrofii. Začal jsem chodit po špičkách, zvětšovala se mi lýtka, ubývala mi síla, až jsem nakonec usedl na invalidní vozík“, vrací se zpátky v čase 31letý Martin Krček.

Rodiče s ním o diagnóze mluvili adekvátně k jeho věku. A teprve s přibývajícími roky si sám začal informace dohledávat.

Přestože měl dětství poznamenané nevyléčitelnou nemocí, nikdy se netrápil tím, co nemůže změnit.

„Musím děkovat své rodině, jak tu celou situaci pobrala. Stála vždy při mně a to mi pomohlo ke zvládnutí života s nevyléčitelnou nemocí. Samozřejmě s nemocí, která plíživě postupovala, jsem si uvědomoval zhoršující se pohyblivost. Snažil jsem se to však brát tak, jak to je. Možná právě díky tomu jsem nepodléhal žádnému smutku a beznaději. Nikdy jsem neřešil, co nemůžu. Řešil jsem, co můžu.“

První stupeň bez asistenta, pak na sportovní gymnázium
Martin chodil do běžné základní školy. A celý první stupeň zvládl bez asistenta. Na druhém stupni už asistentku měl a ta s ním pokračovala i na sportovní gymnázium, které úspěšně dostudoval.

Z gymnázia zamířil na České vysoké učení technické, kde dva roky studoval bioinformatiku. „Jsem rád, že jsem díky tomu mohl zažít studentský život. Bohužel během třetího roku studia jsem prodělal akutní respirační selhání a se studiem byl konec."

Celou situaci – i díky dýchacímu přístroji BIPAP, zvládl. Po návratu z nemocnice se jeho stav rychle zlepšil. Na vysokou školu se však již nevrátil.

„Už je to pro mě uzavřená kapitola," říká Martin.

Nezvdávejto.cz
Studijní sen se rozplynul. Martin však v sobě našel nové schopnosti. Stal se z něj psavec. „Původně jsem s kamarádem Jakubem začal nesměle blogovat. Samotný blog vzniknul, abychom světu sdělili, jak se dá žít se svalovou dystrofií typu Duchenne."

Kluci začali psát pro pobavení druhých. Naplňovalo je to. A tak začali psát pravidelně.

„Strávili jsme nad tím hodně času a získali i další čtenáře, kteří si články oblíbili. Po nějaké době jsme se proto rozhodli, že bychom mohli napsat i první knihu."

A od přání byl jen malý krůček k samotné realizaci knihy. „Vznikla na základě blogu Nevzdávejto.cz, kde nevšedním způsobem glosujeme život vozíčkáře. Muže odkázaného na vozík se všemi starostmi i radostmi. Mnohdy nalézáme i pozitivní věci, které si běžný člověk ani nedokáže představit."

Právě nevšední, často i sarkastický způsob osobních zpovědí, zaujal i společného kamaráda – motorkáře Káďu, předsedu MDA RIDE, který se dlouhodobě zabývá pomocí svalovým dystrofikům. „Formou otázek a odpovědí jsme tak přiblížili světu život vozíčkáře."

Protože od sebe bydlí Martin s Jakubem 200 kilometrů, texty vznikají především během vzájemných dennodenních hovorů na Facebooku.

„Během hovorů si sdělujeme nápady a zkušenosti, které pak můžeme využít k napsání nového článku."

Osudové přátelství
Jak Martin přiznává, kdyby nebylo pacientské organizace Parent Project – neziskové organizace založené rodiči, jejichž děti se narodily se svalovou dystrofií Duchenne/Becker, nejspíš by se s Jakubem nikdy nesetkal.

„Je to zhruba sedm let, co Parent Project pořádal týdenní pobyt na Zámečku Hodonín, který se nachází na Českomoravské vrchovině. Právě během tohoto pobytu mezi námi vzniklo přátelství, které trvá dodnes. On-line se vídáme téměř denně, osobně pak několikrát do roka na akcích Parent Projectu."

Postižení není překážkou
Vydání knihy byl Martinův splněný sen. „Ale nejvíc jsem pyšný na to, že vydáním knížek jsme ukázali, že postižení není překážkou pro běžný život. Ukázali jsme, že když se chce, dá se dokázat mnohé. Přišlo nám důležité zmínit tělesné postižení v pozitivním světle. Ukazujeme, že si umíme užívat života jako běžní lidé. Zkrátka chceme tím vším pomoci podobným, kteří nevědí, jak s handicapem žít."

Kdo Martina zná, tak ví, že je to kluk, který nezkazí žádnou srandu. Kluk s velkou invencí a chutí do života. Ale zároveň realista, který žije tady a teď. Z toho důvodu nemá ani žádný životní vzor.

„Ale jsem pyšný na své rodiče, rodinu a kamarády."

Právě s rodiči se také čas od času baví o budoucnosti. „Ale jen o blízké budoucnosti," upřesňuje Martin.

„Pro mě je důležité, co je teď. A s tím se snažím nakládat nejlíp, jak umím."

Rodiče by si zasloužili trochu odpočinku
Když se bavíme o budoucnosti, Martin občas přemýšlí, jaké by to bylo bydlet bez rodičů. „Rád bych žil jako spousta dospělých. K tomu by však bylo potřeba vytvořit vhodné podmínky, abych mohl být ve vyhovujícím prostředí. Rodiče by si totiž zasloužili trochu odpočinku. Hlavně máma, která se o mě nejvíce stará."

Právě s maminkou Ilonou Krčkovou jsme se před časem bavily o tom, jak náročné je přijímat život takový jaký je. Člověk se roky setkává na akcích s rodinami, které spojil stejný osud. Ale jednou za čas se stane, že některá z rodin již nepřijede…

Jak to vnímá sám Martin? „Pamatuji si všechny kluky, kteří tu byli a již nejsou. Nikdy na ně nezapomenu. Samozřejmě, že mi chybí. Ale mám je v paměti se všemi krásnými vzpomínkami…“

Text: VERONIKA CÉZOVÁ, Foto: archiv MARTINA KRČKA

Martin se svým kamarádem Jakubem na dovolené

Martin na setkání PARENT PROJECT